

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΕΛΙΣΣΑΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Πέμπτην, 14^{ην}/ 27^{ην} Ἰουνίου 2019, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Ἐλισσαίου εἰς τὸν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ἱερόν ναόν, τὸν εὕρισκόμενον εἰς τὴν καρδίαν τῆς πόλεως Ἱεριχοῦς καί παρὰ τὴν συκομορέαν τοῦ Ζακχαίου.

Ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τὸν ἅγιον Ἐλισσαῖον, υἱὸν Σαφάτ ἐκ γῆς Ἀελμούθ, ὡς μέγαν προφήτην, κληθέντα εἰς μαθητείαν ὑπὸ τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, ἀνταποκριθέντα εἰς τὴν κλήσιν καί μαθητεύσαντα παρ' αὐτῷ καί ποιήσαντα μεγάλα σημεῖα καί θαύματα τῇ θείᾳ Χάρτι εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἱεριχοῦς καί τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ἐξ ὧν μνημονευτέα τῆς μετατροπῆς τῶν ὑδάτων τῆς πηγῆς τῆς Ἱεριχοῦς ἐκ πικρῶν εἰς γλυκέα καί ἐκ βλαβερῶν εἰς πόσιμα, τῆς θεραπείας τοῦ λεπροῦ Νεεμάν, βασιλέως τῆς Συρίας, καί τῆς διαβάσεως τοῦ Ἰορδάνου ἐπὶ τῆς μηλωτῆς τοῦ Ἡλιοῦ, τὴν ὁποίαν, ὡς ἐζήτησεν, ἐπέταξεν εἰς αὐτόν ὁ προφήτης Ἡλίας μετὰ διπλῆς τῆς χάριτος αὐτοῦ, ὅτε ἀνελήφθη ἐν πυρίνῳ ἄρματι εἰς τὸν οὐρανόν, (Βασιλειῶν Δ', 11-14).

Εἰς τὸν ὡς ἄνω Ναόν προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, ὡς του Ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου καί τοῦ π. Κυριακοῦ, ὧν προΐστατο ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἰγνάτιος, Ἀραβοφώνων Πρεσβυτέρων ὡς τοῦ π. Γιοῦσεφ Χόδαλη, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ διακόνου Εὐλογίου καί μετέχοντος ἐκκλησιάσματος ἐκ τῆς Κοινότητος Ἱεριχοῦς καί ἀλλαχόθεν καί εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

Πρὸς τό ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος, ἔχοντα οὕτως ἐλληνιστί:

«Χαίροις, ὦ Ἐλισσαῖε, ἐπιδεδειγμένος τὴν ἰσάγγελον ἐπὶ γῆς πολιτείαν ἐν σαρκί τε βιώσας ὡς ἄριστος. Ἀὐλὸν σου τό ὄμμα τῆς ψυχῆς Προφῆτα φυλαξάμενος, τῇ τοῦ Πνεύματος αἴγλῃ προορᾷ ἡξιώθης τά μέγιστα», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ προφήτου Ἐλισσαίου ἐκάλεσεν ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τῆς βιβλικῆς πόλεως Ἱεριχοῦς, ἔνθα «τά ὕδατα αὐτῆς ἀλμυρά ὄντα, ἰάσατο», ἵνα πανηγυρικῶς ἐορτάσωμεν τὴν ἱεράν αὐτοῦ μνήμην ἐν τῇ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ Ἱερᾷ Μονῇ.

«Θαυμαστός ὁ θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ», (Ψαλμ. 67,36), λέγει ὁ Προφητὰναξ Δαυΐδ. Ὅντως ὁ Προφήτης Ἐλισσαῖος διακρίνεται μετὰ τῶν ἁγίων προφητῶν, διότι μεγάλα καί τεράστια ἐποίησεν ὁ θεὸς διὰ χειρὸς τοῦ ἐκλεκτοῦ αὐτοῦ Προφήτου, τοῦ ὁποίου ἡ χρῆσις εἰς τό προφητικὸν ἀξίωμα ἐγένετο κατ' ἐντολήν τοῦ θεοῦ ὑπὸ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, τοῦ ὁποίου ἐγένετο διάδοχος. «Εἶπε Κύριος τῷ

Ἡλία· πορεύου, ἀνάστρεφε εἰς τὴν ὁδὸν σου... καὶ κρίσεις τὸν Ἑλισσαί υἱὸν Σαφάτ, κρίσεις εἰς προφήτην ἀντί σου», (Γ' Βασιλ. 19,16).

Ὡς γνωστὸν ὁ Προφήτης Ἡλίας εὗρεν τὸν Ἑλισσαῖον ἀροτριῶντα τὸν ἀγρόν αὐτοῦ εἰς τὴν κοιλάδα τῆς περιοχῆς τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ καὶ ἐκάλεσεν αὐτόν νά τὸν ἀκολουθήσῃ, ρίψας ἐπ' αὐτόν τὴν μηλωτὴν του. «Καὶ κατέλιπεν Ἑλισσαιέ τὰς βόας καὶ κατέδραμεν ὀπίσω Ἡλιοῦ καὶ εἶπεν: καταφιλήσω τὸν πατέρα μου καὶ ἀκολουθήσω ὀπίσω σου· καὶ εἶπεν Ἡλιοῦ· ἀνάστρεφε ὅτι πεποιθήκα σοι [προφήτην]», (Γ' Βασιλ. 19,20-21). Τό γεγονός τοῦτο καταδεικνύει ὅτι ὁ Ἑλισσαῖος ὑπῆρξεν οὐχὶ μόνον διάδοχος τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, ἀλλὰ καὶ ὄργανον τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Ἀποκαλύψεως, δηλονότι δοχεῖον τῆς φωτιστικῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ θεῖος Παῦλος, ἀναφερόμενος εἰς τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν τῇ Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῇ του θέτει τοὺς προφήτας ἀμέσως μετὰ τοὺς Ἀποστόλους λέγων: «καὶ οὐς μὲν ἔθετο ὁ θεὸς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας...», (Α' Κορινθ. 12,28). «Διώκετε τὴν ἀγάπην· ζηλοῦτε δέ τὰ πνευματικά, μᾶλλον δέ ἵνα προφητεύητε», παραγγέλλει καὶ πάλιν ὁ Παῦλος (Α' Κορινθ. 14,1). Καὶ ἀλλαχοῦ λέγει: «ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολιταὶ τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ θεοῦ, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Ἐφ. 2, 19-20).

Εἰς τοὺς θεοπνεύστους τούτους λόγους τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν καταδεῖκνυται ἐναργέστατα, ὅτι τόσον οἱ Ἀπόστολοι, τὰ ἡγιασμένα σκεύη τῆς Χάριτος τοῦ Εὐαγγελίου, ὅσον καὶ οἱ προφῆται, τὰ θεόπνευστα ὄργανα τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, ἀποτελοῦν τοὺς θεμελίους λίθους, ἐν ᾧ ὁ Χριστὸς ἀποτελεῖ τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου στηρίζεται ὅλον τὸ οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, μέ ἄλλα λόγια, εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία συγκροτεῖ εἰς μίαν ἀρμονικὴν καὶ ἀδιάσπαστον ἐνότητα τὴν Καινὴν καὶ τὴν Παλαιάν Διαθήκην. «Ἀμὴν γάρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἐν ἡ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἂν πάντα γένηται», (Ματθ. 5,18).

Τιμᾶ καὶ γεραίρει ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τὴν μνήμην τῶν ἁγίων προφητῶν καὶ δὴ τοῦ ἁγίου προφήτου Ἑλισσαίου, διότι οὗτοι ἀνήκουν εἰς τὸ οὐράνιον σῶμα τῶν «ἁγίων καὶ οἰκείων τοῦ θεοῦ», (Ἐφεσ. 2,19). Ἄς ἀκούσωμεν τοῦ ἱεροῦ ὑμνωδοῦ λέγοντος: «χαίροις Ἑλισσαιε πάνσοφε· σύ γάρ καθάρας τὸν νοῦν ἡδονῶν τῶν τοῦ σώματος, ὑπεδέξω ἔνδοξε, τὰς αὐγὰς τὰς τοῦ πνεύματος, τοῖς ἐφεξῆς τε πᾶσι μετέδωκας καὶ ὅλος ὦφθης φωτοειδέστατος· ὅθεν ἐσκήνωσας πρὸς τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, ὑπὲρ ἡμῶν πάντοτε δεόμενος τῶν εὐφημούντων σε».

Πρὸς αὐτὸ τοῦτο τὸ «φῶς τὸ ἄδυτον», δηλονότι τὴν μυστικὴν ἡμῶν ἔνωσιν μέ τὸν θεόν ἐν τῷ οὐρανῷ καλούμεθα καὶ ἡμεῖς ὑπὸ τοῦ προφήτου Ἑλισσαίου, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἵνα σκηνώσωμεν εἰς τὰς «αἰωνίους σκηνάς», (Λουκ. 16,9).

Ἡ δὲ ἐπὶ γῆς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ σκηνή, ἐντός τῆς ὁποίας ἐπιτυγχάνεται ὁ καθαρισμὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν ἐκ τῆς πνευματικῆς ἡμῶν λέπρας, δηλονότι τῆς ἁμαρτίας. Λέγομεν δὲ τοῦτο, διότι ὁ σήμερον ἐορταζόμενος προφήτης Ἑλισσαῖος ἀνεδείχθη μετὰ ἄλλων καὶ θεραπευτῆς τῆς νόσου τῆς λέπρας κατὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ τούτου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ λέγοντος: «καὶ πολλοὶ λεπροὶ ἦσαν ἐπὶ Ἑλισσαίου τοῦ προφήτου ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ οὐδεὶς αὐτῶν ἐκαθαρίσθη, εἰ μὴ Νεεμάν ὁ Σύρος», (Λουκ. 4, 27).

Ἐν τῇ καθολικῇ ἐπιστολῇ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, οἱ προφήται προβάλλονται ὡς παραδείγματα πρὸς μίμησιν: «Ἀδελφοί, ὑπόδειγμα λάβετε τῆς κακοπαθείας καὶ τῆς μακροθυμίας τούς προφήτας, οἱ ἐλάλησαν τῷ ὀνόματι Κυρίου», (Ἰακώβ. 5,10). Τοιοῦτον παράδειγμα κακοπαθείας καὶ μακροθυμίας ἀλλὰ καὶ μεσιτείας πρὸς τὸν θεὸν ὑπὲρ τῶν ἀσθενούντων, ἀδικουμένων καὶ ὑπὸ πλημμελημάτων δοκιμαζομένων ἔχομεν τὸν φωστῆρα τῆς οἰκουμένης ἅγιον Ἐλισσαῖον, τὸν προφήτην.

Παρακαλέσωμεν, λοιπόν, τὸν ἅγιον Ἐλισσαῖον καὶ μετὰ τοῦ ὕμνωδοῦ αὐτοῦ εἴπωμεν: «Προφήτα, κῆρυξ Χριστοῦ, τοῦ θρόνου τῆς μεγαλοσύνης, οὐδέποτε χωρίζη καὶ ἐκάστῳ ἀσθενοῦντι ἀεὶ παρίστασαι· ἐν τοῖς ὑψίστοις λειτουργῶν, τὴν οἰκουμένην εὐλογεῖς, πανταχοῦ δοξαζόμενος. Αἶτησαι ἰλασμόν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν». Ἀμήν. Ἔτη Πολλά.

Πρὸ τῆς ἀπολύσεως ὁ Μακαριώτατος ἀνέγνωσε τὴν εὐχὴν τῶν ὁπωρῶν, κυρίως σταφυλῶν.

Μετὰ τὴν θεῖαν Λειτουργίαν ὁ ἡγούμενος τοῦ προσκυνήματος Ἀρχιμανδρίτης Φιλούμενος παρέθεσε τράπεζαν εἰς τὴν Πατριαρχικὴν συνοδείαν καὶ ἄλλους.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας